

Městský soud v Praze

Slezská 2000/9

120 00 Praha 2-Vinohrady

V Brně dne 24. 9. 2020

Spisová značka: *nepředchází*

Žalobkyně:

**XXX
XXXX**

Právní zástupce:

Mgr. David Zahumenský, advokát se sídlem AK třída Kpt.
Jaroše 1922/3, 602 00 Brno

Odpůrce:

Ministerstvo zdravotnictví, se sídlem Palackého náměstí
375/4, Praha 2

Návrh na zrušení:

1

Opatření obecné povahy Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 23. září 2020, č. j.:
MZDR 20581/2020-11/MIN/KAN

Elektronicky

Přílohy:

- *Napadené opatření obecné povahy*
- *Plná moc*
- *Další přílohy dle textu*

I.

K aktivní procesní a věcné legitimaci žalobkyně a povaha napadeného opatření

I.1. K aktivní legitimaci a dotčenosti žalobkyně na jeho právech

[1] Jak vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2019, čj. 2 As 187/2017-264: „Aktivní věcná legitimace navrhovatele v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy je dána, pokud soud dospěje ke skutkovému a právnímu závěru o skutečném vztahu úpravy obsažené v napadené části opatření obecné povahy a právní sféry navrhovatele a zároveň o podstatné nezákonnosti napadené regulace obsažené v opatření obecné povahy posuzované z hlediska kompetenčních, procesních i hmotněprávních předpisů (§ 101a odst. 1 věta první a § 101d odst. 2 věta první s. ř. s.).“

[2] Žalobkyně je českou občankou žijící v Královehradeckém kraji.

[3] Žalobkyni je napadeným opatřením uložena (resp. na ni dopadá) řada zákazů a příkazů. Hlavním zákazem je zákaz přítomnosti veřejnosti v provozovnách stravovacích služeb v čase mezi 22:00 a 6:00 hod, dále povinnost používat dezinfekci na řadě míst a další zákazy a příkazy (např. je zamezováno shlukování osob v nákupních centrech, zřejmě je nepřímou ukládána povinnost měření teploty v některých provozovnách, zákazníci mají dodržovat dvoumetrové rozestupy).

[4] Žalobkyně je přesvědčena, že se jedná o opatření, které zasahuje **závažným způsobem do jejího práva na svobodu pohybu, jakož i práva na zdraví a práva na ochranu soukromého a rodinného života**. Žalobkyně je jako spotřebitel omezena v možnosti využívat provozoven stravovacích služeb (po 22. hodině je toto zakázáno). Vždy přitom bylo obvyklé, že se lidé v ČR i jinde na světě setkávají v restauracích ve večerních hodinách a zde společně tráví čas, baví se, diskutují apod. Řada významných českých spisovatelů o takových setkáváních psala (Čapek, Neruda a další). Časté používání dezinfekce, která je nařizována chaoticky a nahodile, vede k narušení lipidové vrstvy pokožky rukou, která tvoří přirozenou bariéru proti škodlivým vlivům zvenčí. Pokud je omezována možnost shlukování osob v nákupních centrech je také omezováno to, co bylo vždy v západním světě běžné, že např. ženy šly společně nakupovat, zastavily se, povídaly si apod. Vedle toho má žalobkyně obavu, že restaurace, ale i další podnikatelé již déletrvajícím účinkem podobných opatření nebudou schopny „přežít“ a dojde k uzavírání provozů, což se negativně dotkne žalobkyně jako spotřebitele (např. omezením možnosti volby).

[5] Navíc jsou tu dva protichůdné názory odborníků, jedni Covidem straší a dělají z něho zabijáckou smrtelnou nemoc, vydávají omezení a restriktce na počkání, druzí odborníci tvrdí, že jde o běžné infekční onemocnění jakých bylo je a ještě bude spousta. Vzhledem k tomu, že na ulicích nikde mrtví nepadají, jak nám bylo na jaře strašeno, přiklání se

žalobkyně k té druhé skupině a nelze tedy takto šmahem omezovat základní lidská a životní práva na kterých je společnost založena. Vše si "cucají z prstů" neexistují relevantní data a údaje. Nikdo nepřezkoumal, zda Covid byl skutečnou příčinou smrti těch zemřelých. I kdyby se ale o zabijáckou nemoc jednalo, nemůžeme v boji za záchranu několika nemocných (či potenciálně nemocných) zničit celou společnost. Jinak budou další lidé umírat v důsledku omezení lékařské péče, výpadů v příjmech ve státním rozpočtu apod. Na základě domněnek není možné zdravé lidi omezovat a nařizovat jim takováto opatření, nemáme nouzový stav a jsme snad stále demokracií kde platí Ústava a zákony. Navíc drtivá většina těch pozitivně testovaných nemá žádné příznaky ani potíže a kdyby je tzv. nevytrasovala hygiena a neposlala je na test, ani by nevěděli, že nějaký Covid mají.

[6] Opatření tak zásadním způsobem zasahuje do práv a soukromí žalobkyně.

I.2. K povaze napadeného opatření

[7] Ústavní soud již ve své judikatuře dospěl k závěru, že opatření vydávaná ministerstvem zdravotnictví podle zákona o ochraně veřejného zdraví jsou opatřeními obecné povahy, a to jak formálně (viz znění zákona), ale rovněž i „z *materiálního hlediska*“ (bod 38 usnesení Pl. ÚS 11/20). Srov. také např. Pl. ÚS 8/20, Pl. ÚS 10/20.

[8] Není tedy pochyb o tom, že napadený akt je opatřením obecné povahy.

3

I.3. Předchozí judikatura Městského soudu v Praze

[9] Žalobkyně je přímo dotčena napadeným opatřením obdobně, jako byl žalobce ve věci řešené **v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2020, sp. zn. 14 A 41/2020**, kterým byla zrušena mimo jiné mimořádní opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 23. 3. 2020Č. j.: MZDR 12745/2020-1/MIN/KAN a ze dne 15. 4. 2020, č. j. MZDR 16195/2020-1/MIN/KAN.

[10] **Městský soud v citovaném rozsudku v bodu 83 rozsudku konstatoval, že „přihlédl k povaze napadených opatření, která velmi významně omezovala základní práva a svobody, především svobodu pohybu...“.**

[11] Městský soud v dané věci jasně judikoval, že opatření ministerstva jsou opatřeními obecné povahy. To vyplývá také z textu zákona o ochraně veřejného zdraví.

II.

Absence pravomoci žalovaného k vydání předmětných opatření

[12] Podle žalobkyně nemá ministerstvo zdravotnictví pravomoc vydat tak závažné a omezující opatření, které vydalo. Dále žalobkyně namítá, že ministerstvo může v oblasti boje s nemocemi rozhodovat pouze prostřednictvím hlavního hygienika ČR.

II.1. Pravomoc odpůrce k vydání tak závažného opatření nelze dovodit na základě § 69 odst. 1 písm. i) ani jiného ustanovení zákona o ochraně veřejného zdraví (ZOVZ)

[13] Esenciálním předpokladem právního státu je ústavou vymezená dělba moci ve státě i proces přijímání právních norem. Dále je v rámci ústavního pořádku České republiky, konkrétně v čl. 2 odst. 4 Ústavy, čl. 2 odst. 3 a čl. 4 odst. 1 Listiny, stanoveno, že **povinnosti lze uložit toliko na základě a v mezích zákona při zachování základních práv a svobod**. S ohledem na dělbu moci proto zákonodárce nemůže delegovat na moc výkonnou uložení primárních povinností a zákon vždy definuje povinnosti, které pak podzákonná úprava musí ctít a být v souladu s účelem a smyslem daného zákona.¹

[14] V judikatuře Ústavního soudu rozvedená zásada výhrady zákona je založena na tom, že **nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá a povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích** (viz zmíněné čl. 2 odst. 4 Ústavy, čl. 2 odst. 3 a čl. 4 odst. 1 Listiny). Výhrada zákona nevylučuje, aby zákonem provedené vymezení práva (např. sociálního), v jehož rámci se jej může jednotlivec domáhat, bylo dále upraveno podzákonným právním předpisem vydaným podle čl. 78 Ústavy (nařízení) nebo na základě zákonného zmocnění podle čl. 79 odst. 3 Ústavy. **Ani tímto způsobem však nemůže dojít k zúžení nebo rozšíření jeho obsahu vyplývajícího ze zákonné úpravy**, jak bylo výslovně konstatováno např. v nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 3/15.

[15] Dle nálezu ze dne 14. 2. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 45/2000, zákonodárce nemůže delegovat na moc výkonnou uložení primárních povinností, naopak podzákonná úprava musí ctít účel a smysl zákonem definovaných povinností. Tento názor podporují rovněž nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 7. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 35/95 a ze dne 23. 7. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 13/12, v nichž Ústavní soud **zrušil zákonné zmocnění, které zmocňovalo vládu k regulaci oblastí vyhrazených toliko zákonu ve smyslu čl. 31 Listiny**, respektive zmocnění, které **v rozporu s čl. 39 Listiny delegovalo vymezení skutkové podstaty trestného činu na nařízení vlády**. V obou těchto nálezech Ústavní soud zdůraznil, že **nelze připustit, aby se sféra ochrany základních práv a svobod dostala pod pravomoc moci výkonné, která k tomu není oprávněna**.

¹ WAGNEROVÁ, Eliška a kolektiv. *Listina základních práv a svobod: komentář*. Praha: Wolters Kluwer Česká republika, 2012. Komentáře (Wolters Kluwer ČR). 126 s. ISBN 978-80-7357-750-6.

Zmínit lze dále také nálezný Ústavního soudu ze dne 27. 1. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 19/14, z něž jednoznačně vyplývá, že **jediným orgánem způsobilým k omezení základních práv a svobod je Parlament**. Aby tedy bylo možné považovat právní úpravu za ústavně konformní, je třeba, aby již **zákon v této souvislosti vymezil jasně základní meze**.

[16] Z hlediska interpretačního pak žalobkyně poukazuje na **rozhodnutí rakouského ústavního soudu V 363/2020, kde ústavní soud prohlásil za protiústavní opatření spolkového ministra zdravotnictví a sociálních věcí, který vydal obecný zákaz vstupu na veřejná místa pouze s několika výjimkami** (např. vstup pouze s lidmi, kteří žijí ve společné domácnosti ve vzdálenosti nejméně 1 metru od ostatních lidí).

[17] Soud rozhodl, že ustanovení oddílů 1, 2, 4 a 6 opatření jsou protiprávní, protože překračují limity uložené odpovědnému spolkovému ministrovi podle oddílu 2 zákona o opatřeních COVID 19. **Nařízení nejen zakazovalo vstup na určitá konkrétně vymezená místa. Výjimky v oddíle 2 vyhlášky nemění skutečnost, že oddíl 1 vyhlášky „je založen na zásadě obecného zákazu výstupu“.** Na takový komplexní zákaz se však nevztahuje zákon o opatřeních COVID-19. Tento zákon neposkytuje základ pro vytvoření povinnosti zůstat na konkrétním místě, zejména ve vašem vlastním domě.

[18] Žalobkyně zde poukazuje na to, že pokud vůbec lze zcela obecně koncipované ustanovení § 69 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně veřejného zdraví považovat za souladné s výše vymezenými principy, musí jeho aplikace být striktně ústavně konformní.

[19] Žalobkyně tak tvrdí, že uvedené ustanovení vůbec nezakládá pravomoc odpůrce vydat opatření, které je touto žalobou napadáno (viz také přiložený text J. Wintra - Jsou české zákony a soudy připravené na druhou vlnu?).

[20] Zde žalobkyně poukazuje rovněž na **článek docenta Zdeňka Koudelky (experta na ústavní právo), který poukazuje na ústavněprávní deficit nařizování toho, co zákon o ochraně veřejného zdraví výslovně nepřipouští**.² Dále pak dodává: *„Pokud však ministerstvo ukládá povinnost lidem jen z preventivních důvodů plošně, když samo ve svém semaforu uvádí, že s výjimkou Prahy a okresu Karviná je území Čech, Moravy a Slezska s nulovým či zanedbatelným rizikem nákazy, jde o nesprávný postup. Není vyhlášen nouzový stav, stát je v normálním ústavním režimu. Proto musí být dodržovány požadavky dané ústavou na ukládání povinností.“*

[21] Ano, ani podle aktuálního „semaforu“ nejsou důvody pro to, aby byla vydávána opatření s celostátní působností.³

² <https://www.ceska-justice.cz/blog/rouska-a-pravo/>

³ <https://onemocneni-aktualne.mzcr.cz/covid-19/stupne-pohotovosti>

[22] Žalobkyně poukazuje také na zásadu *Nullum crimen sine lege*, která se podle konstantní judikatury NSS uplatní také pro správněprávní trestání (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23.09.2004, čj. 6 A 173/2002). Za porušení povinnosti uložené podle § 68 odst. 1 ZOVZ na základě § 80, odst. 1, písm. g) ZOVZ lze totiž podle § 92n, odst. 1, písm. b) a odst. 3, písm. a) ZOVZ **uložit pokutu až do výše 3 miliony Kč.**

[23] Žalobkyně má za to, že možnost uložení pokuty v rozsahu od nuly do 3 milionů Kč neodpovídá požadavku vyplývajícímu ze zásady *Nullum crimen sine lege*. Pokud však má být za porušení určitého jednání ukládána (i fyzické osobě) pokuta až v takto astronomické výši (která se blíží výši hypotéky na koupi bytu, kterou běžná rodina bude splácet 20-30 let), musí být meze pro uložení dané povinnosti zákonodárcem vymezeny jednoznačným způsobem a pokud se jedná o ustanovení zmocňující správní orgán k vydání opatření, je nutné meze zákona vykládat jedině restriktivním, nikoli rozšiřujícím způsobem.

[24] **Není za těchto okolností na místě podat Ústavnímu soudu návrh na přezkum toho, zda je vůbec ustanovení § 69 odst. 1 písm. i) ZOVZ ústavně konformní?**

[25] Pokud je pak v části (ale v jaké?) dovozována pravomoc vydat předmětné opatření podle § 69 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně veřejného zdraví, tak toto ustanovení musí být vykládáno (a před Covid tak vždy vykládáno bylo), že na základě něj lze uložit povinnosti a omezení jednoznačně vymezeným konkrétním zařízením či provozovněm, nikoli ale obecný zákaz či omezení dopadající na všechny provozovny určitého typu. Takový zákaz či příkaz by bylo možné vydat jedině zákonem.

6

II.2. Absence funkční příslušnosti - opatření nebylo vydáno hlavním hygienikem ČR

[26] **Podle § 80 odst. 8 zákona o ochraně veřejného zdraví: „V Ministerstvu zdravotnictví se zřizuje služební místo hlavního hygienika České republiky, který má postavení náměstka pro řízení sekce podle zákona o státní službě; ve věcech ochrany a podpory veřejného zdraví vystupuje hlavní hygienik České republiky jako orgán Ministerstva zdravotnictví.“**

[27] Pokud mají být vydávána opatření obecné povahy podle ZOVZ, je k tomu ministerstvo zdravotnictví oprávněno výhradně prostřednictvím příslušného orgánu – hlavního hygienika ČR.

[28] Pokud předmětné opatření vydalo ministerstvo zdravotnictví prostřednictvím ministra zdravotnictví, nebylo opatření vydáno prostřednictvím příslušného orgánu.

[29] Pokud bychom připustili opak, pak by mohl za obec územní plán vydat klidně i starosta, ten je totiž také obecně zákonem zmocněn k jednání za obec. Územní plán přesto může vydat jen zastupitelstvo, které k tomu má zvláštní pravomoc.

[30] Daná úprava v zákoně o ochraně veřejného zdraví má svoji logiku. Hlavního hygienika České republiky jmenuje vláda, hlavní hygienik musí mít patřičnou odbornost a další stanovené předpoklady. Žalobkyně poukazuje na to, že samo ministerstvo zdravotnictví zpravidla tuto skutečnost respektuje, když např. doporučení podle zákona o ochraně veřejného zdraví jsou vydávána právě hlavním hygienikem. Dále pak žalobkyně poukazuje na mimořádné opatření ministerstva obrany ze dne 10. 3. 2020. Ministerstvo obrany si je zjevně správného výkladu ZOVZ vědomo lépe, než je tomu v případě ministerstva zdravotnictví, neboť vlastní opatření vydalo prostřednictvím hlavního hygienika MO.

[31] Žalobkyně přikládá **text odborníka na správní právo, právníka a pedagoga JUDr. Petra Kolmana Ph.D.**, který dospívá ke stejnému závěru ohledně toho, že opatření musejí být vydávána hlavním hygienikem.

III.

Nedostatečné odůvodnění napadeného opatření

[32] Podle žalobkyně je požadavek na odůvodnění opatření obecné povahy možné dovést již ze základních zásad správního řádu. Tento požadavek však vyplývá také z výslovného textu ustanovení § 173 správního řádu.

[33] Ustanovení § 94a odst. 2 věty druhé ZOVZ, stanoví pouze: „*Opatření obecné povahy se vydává bez řízení o návrhu opatření obecné povahy.*“ To je nutno vykládat pouze tak, že není z důvodů zajištění dostatečně rychlé reakce na epidemiologickou situaci, postupovat podle § 172 správního řádu. Není však důvod, proč by měl být vyloučen § 173 správního řádu (zejména pak věta první).

[34] Je tak třeba (i s ohledem na závažnost dopadů opatření, které je podle ZOVZ možné vydat) trvat na tom, aby opatření obecné povahy vydané podle ZOVZ bylo náležitým způsobem odůvodněno. Tomu ostatně odpovídá také praxe orgánů ochrany veřejného zdraví, které svá opatření adekvátním způsobem odůvodňují. Je v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, aby soud suploval roli správního orgánu a doplňoval v rámci soudního přezkumu sám důvody, proč opatření mělo být vydáno.

[35] V nálezu Ústavního soudu sp. zn. I.ÚS 178/15, ze dne 8. 11. 2018 pak bylo judikováno: „*výkon samosprávy při územním plánování je výkonem veřejné moci, který je způsobilý zasáhnout do ústavně zaručených práv a svobod a který musí být soudem přezkoumatelný: opatření obecné povahy v takových případech totiž zpravidla, i přes své zvláštnosti, bude materiálně rozhodnutím ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod [srov. odst. 20 nálezu sp. zn. IV. ÚS 2239/07 ze dne 17. 3. 2009 (N 57/52 SbNU 267)]. Je pak nasnadě, že ústavnímu požadavku přezkumu zákonnosti soudem odpovídá právě požadavek dostatečného odůvodnění opatření obecné povahy.*“

[36] Jestliže je běžně vyžadováno relativně podrobné a dostatečné odůvodnění ve vztahu k územnímu plánování, kde jde „jen“ o zásahy do vlastnických práv, tím spíše je nutno vyžadovat podrobné a srozumitelné odůvodnění ve vztahu k zásadnímu omezování práv jednotlivců na základě ZOVZ. Přitom ve vztahu k nyní napadenému opatření není možné akceptovat ani to, že bylo potřeba jej vydat okamžitě a na odůvodňování „nebyl čas“. Vždyť opatření bylo vydáno takřka dva týdny před plánovanou účinností a že k jeho vydání dojde bylo již opakovaně zmiňováno v médiích.

[37] Ve vztahu k předmětnému opatření, **je nutno vyžadovat, aby závěry v odůvodnění byly opřeny o adekvátní podklady ze správního spisu (jež budou v opatření citovány a specifikovány), ze kterých bude dovoditelné, jakými úvahami se správní orgán řídil při posouzení, zda je na místě opatření obecné povahy vydat a v jakém rozsahu.**

[38] **Pokud pak má dojít k příkazu k nošení ochranných pomůcek, musí být z vydaného opatření seznatelné, za jakým účelem k němu dochází, čeho má být dosaženo a kdy tedy dané opatření přestane být účelné. Toto ale z odůvodnění seznatelné není.**

[39] Ve vztahu k právům žalobkyně zde přitom nejde o trvání na formálních „zbytečnostech“. Požadavek na odůvodnění opatření odpůrce je v přímé souvislosti s tím, zda je dané opatření přiměřené. Bez patřičného odůvodnění není možné zjistit, zda skutečně bylo potřeba jakkoli omezit práva žalobkyně takovým způsobem, že to dokonce zasahuje do řady jejích práv.

[40] Výše zmíněné publikované rozhodnutí NSS dále zdůrazňuje, že „Podle § 173 odst. 1 správního řádu musí opatření obecné povahy obsahovat odůvodnění. Jeho specifický obsah je blíže určován řadou ustanovení (tak např. z § 172 odst. 4 správního řádu plyne, že správní orgán se v odůvodnění opatření obecné povahy musí vypořádat s uplatněnými připomínkami, s nimiž se musí zabývat jako s podkladem pro jeho vydání; dle § 172 odst. 5 správního řádu je součástí odůvodnění opatření obecné povahy dále rozhodnutí o námitkách, které navíc musí obsahovat vlastní odůvodnění; podle § 60 odst. 3 stavebního zákona pak odůvodnění opatření obecné povahy, jímž se vymezuje zastavěné území, vždy obsahuje i vyhodnocení souladu s § 58 odst. 1 a 2 téhož zákona).“

[41] Je tak nutno zohlednit, že zatímco právě např. v územním plánování mají dotčené osoby možnost uplatnit svá práva prostřednictvím námitek a procesu stanoveného ve správním řádu (kdy o námitce musí být rozhodnuto a dané rozhodnutí musí být řádně odůvodněno), ZOVZ tyto záruky neposkytuje. Tím spíše je tak nutno dbát na požadavku řádného odůvodnění opatření obecné povahy, které ministerstvo podle ZOVZ vydává.

[42] Ústavní soud, byť v souvislosti se správními akty normativními, výslovně konstatoval, že od menších obcí nelze očekávat, že své právní předpisy budou formulovat ve stejné kvalitě, jakou by měly mít formulace zákonných norem, neboť obce zpravidla nedisponují erudovanými legislativci (např. Pl. ÚS 45/05), což je nutno *mutatis mutandis* vztáhnout i na napadené opatření obecné povahy. Za pomoci argumentu *a contrario* je

nutno dovodit, že **v případě napadeného opatření, které bylo přijato ministerstvem, je důvodné trvat na řádném odůvodnění, jakož i splnění dalších formálních požadavků. Ústřední orgány státní správy disponují rozsáhlým aparátem úředníků a odborníků, kteří mohou zajistit bezvadné splnění všech zákonných požadavků.**

[43] V ČR běžně dochází např. k aplikaci § 69 odst. 1 písm. b) při epidemiích tak, že orgány ochrany veřejného zdraví rozhodnout s cílem omezení styku fyzických osob podezřelých z nákazy o uzavření školy, ve které je prokázáno překročení epidemiologického prahu. Tak např. v únoru tohoto roku došlo k uzavření 3 z celkem 18 škol ve správě města Frýdku-Místku. Podle webových stránek města a zpráv médiích k tomu došlo poté, co: „Chlebovice hlásí v MŠ 69 % a v ZŠ 41 % nemocných. Ve Skalici jsou čísla obdobná a na 8. ZŠ je nemocných 30 % žáků, přičemž vysoká nemocnost je také mezi kantory.“

[44] Mimo územní plánování žalobkyně poukazuje na opatření obecné povahy č.j. KHSOC/21886/2017/PV/HOK ze dne 9. 8. 2017, které vydala Krajská hygienická stanice Olomouckého kraje. Jedná se o opatření, kterým byl ve vztahu k VN Plumlov vydán dočasný zákaz používání vody ke koupání.⁴

[45] Dané opatření jednoznačně a přezkoumatelným způsobem specifikuje, na základě čeho dospěla KHS k závěru, že v daném místě je voda znečištěna v míře, která ohrožuje veřejné zdraví:

- Vysvětluje, že jakost vody nevyhovuje hygienickým požadavkům (s odkazem na provedená měření),
- Vysvětluje, v čem je tento stav ohrožující pro lidské zdraví (záněty spojivek při podráždění sliznic, zvracení a průjemy při neúmyslném spolknutí) a
- vysvětluje také, co se má stát, aby byl zákaz zrušen (vyhovující výsledky laboratorních rozborů vody v koupacím místě).

[46] **Je v naší společnosti snad důležitější koupání než možnost svobodného užívání služeb?**

[47] **Opatření odpůrce obsahuje jen zcela vágní odůvodnění, které nespecifikuje, proč je možné aktuální situaci označit za epidemii, jaký když přitom** pokud jde o chřipku, epidemický práh se v ČR pohybuje mezi 1 600 až 1 800 nemocnými na 100 000 obyvatel (ale to se počítá jen s nemocnými, protože zdraví lidé bez příznaků se na chřipku netestují).

[48] To znamená, že o epidemii by se u Covid jednalo v případě, kdy by bylo v české populaci alespoň 160 000 nakažených. Podle aktuálních statistik odpůrce je ale v ČR vedeno asi 20 tisíc „aktivních případů“ – tedy osob s pozitivním testem, z nichž velká část ani nemá příznaky onemocnění.⁵ A to prosím na 10 milionů obyvatel! S Covid v ČR od

⁴ <https://www.prostejov.eu/filemanager/files/300548.pdf>

⁵ Viz statistiky dostupné z <https://onemocneni-aktualne.mzcr.cz/covid-19>

začátku roku zemřelo necelých 500 osob, přičemž není vůbec jisté, jestli někdo z nich zemřel NA Covid.⁶

[49] Přitom zde máme daleko nebezpečnější nemoci, kterým se taková pozornost nevěnuje. V roce 2016 na rakovinu v ČR zemřelo 27 261 pacientů a diagnózu si vyslechlo na 49 tisíc mužů a 47 tisíc žen.⁷ Na cukrovku (diabetes mellitus 1. a 2. typu) v ČR v roce 2018 zemřelo celkem 4 182 osob.⁸

[50] Z hlediska odůvodnění pak žalobkyně poukazuje na další deficity. Např. opatření uvádí „Cílem je zachovat smrtelnost, tak jak se to v České republice zatím daří, v rozsahu cca 2-3 %, aniž by došlo k jejímu nárůstu na celosvětový průměr dosahující téměř 7 %, nebo dokonce na 10 a více procent, jako tomu je v současnosti zejména ve Francii (zde smrtelnost již dokonce dosahuje téměř 18 %), Nizozemsku, Belgii, Španělsku, Itálii nebo Velké Británii.“ Ano, takto byla podobná opatření odůvodňována v březnu 2020, kdy to snad ještě bylo možné chápat z důvodu nedostatku ověřitelných informací.

[51] Již na začátku července ale odbornice WHO, řekla na tiskové konferenci, že **riziko smrti koronavirem je méně než procento, přesněji 0,6%.**⁹ Navíc je doloženo, že většina obětí byla v pozeňnaném věku a anebo dost obézní a kvůli tomu s vážnými zdravotními problémy (popř. obojí).¹⁰ Ostatně tato zjištění WHO v červenci potvrdil také Roman Prymula (nynější ministr zdravotnictví) jak uvádí Seznam zprávy: „Je pravda, že to úplně jednoduše spočítat nejde. Řada lehkých forem se do hlášení nedostává a ne všechny země je testují. Z průřezů, ve kterých se hodnotila situace v jednotlivých zemích, se **ale dá dovodit 0,6.** Také z práce britských vědců, kteří provedli simulaci toho, kolik lidí by v Evropě zemřelo, pokud by se nic nedělo, **vychází čísla okolo 0,6. Takže myslím, že se to blíží realitě.**“¹¹ Jak je tedy možné, že nyní ministr na tato data „zapomněl“ a v jím vydávaném opatření je uváděna smrtelnost zásadně odlišná? Žalobkyně pouze konstatuje, že pokud cílem bylo udržet smrtelnost pod deklarovanými 2-3%, tak toto se podařilo a není důvod žádná další opatření vydávat. Nemůžeme si totiž myslet, že umírání zastavíme. Staří a nemocní lidé vždy na něco umřou.

[52] Jen pro informaci žalobkyně uvádí průměrný věk zemřelých osob s pozitivním testem na Covid (kteří jsou nesprávně uváděni rovnou jako „mrtví“), který sama spočítala pro týden od 6. do 13. 9. Tento průměrný věk je 79,5. Přitom průměrná délka dožití v ČR je 76 let u mužů a 82 let u žen (tedy průměr je 79 let). Konkrétní čísla podle statistiky

⁶ <https://www.novinky.cz/zena/styl/clanek/zeny-z-pitevny-a-jejich-zkusenosti-s-koronavirem-40332513?fbclid=IwAR2LiWm9ajjDEXasw6GZUIYY-1MK8BsV-UKUCY30ZP5hkqZ2lxV4pB5A62c>

⁷ <https://faei.cz/smutna-predpoved-na-rakovinu-zemre-164-milionu-lidi/>

⁸ <https://www.czso.cz/csu/stoletistatistiky/v-ceskych-regionech-zabila-cukrovka-rekordni-pocet-lidi>

⁹ https://www.who.int/docs/default-source/coronaviruse/virtual-press-conference---2-july---update-on-covid-19-r-d.pdf?sfvrsn=6e095b7e_0

¹⁰ <https://video.aktualne.cz/dtv/obezni-pacienti-nejtezsi-mel-300-kg-komplikuje-to-lecbu-nej/r~ce5e0760c94c11ea9d74ac1f6b220ee8/>

¹¹ https://www.seznamzpravy.cz/clanek/zemreli-s-covidem-nebo-na-covid-odpovedi-se-hledaji-i-v-cesku-112854?fbclid=IwAR3Y4ProjEaYzPmk8h5fjLHgZkjSmh7sSPFh_CHLoPqGcT2G1TSEOXEXuR4

zveřejňovaných odpůrcem: 76, 81, 72, 74, 83, 69, 68, 68, 92, 92, 93, 83, 75, 89, 73, 76, 55, 75, 91, 69, 96, 77, 85, 89, 73, 84, 88, 91, 71.

[53] Pokud jde argumentováno rizikem přehlčení nemocnic, pak jde pouze o obecné výhrady. Opatření bylo vydáno prakticky „ze dne na den“ a tedy musí být založeno na nějakých datech. Ale jakých? Proč nejsou v opatření uvedena, včetně zdroje?

[54] Závazný Pandemický plán České republiky¹² konstatuje, že **v případě sezónní epidemie běžné chřipky onemocní 5 až 10 % obyvatelstva (v podmínkách ČR tedy zhruba pět set tisíc až jeden milion obyvatel). Z toho jich každoročně 1.500-2.000 v souvislosti s chřipkou zemře. O žádném riziku zahlčení nemocnic se přitom nedozvídáme.**

[55] Je ostatně právě zodpovědností rezortu ministerstva zdravotnictví, aby přijalo takové směrnice, které neumožní, aby staří a umírající pacienti s řadou dalších nemocí blokovali zdravotní systém tak, že by snad mohlo dojít k ohrožení dostupnosti péče pro osoby Covid negativní (k čemu již ostatně na základě vyvolené hysterie došlo, jak potvrzuje řada odborníků)¹³. To je ale otázka směrnic pro poskytovatele zdravotních služeb, nikoli otázka zavírací doby v restauracích.

[56] Pokud bychom postup odpůrce při vydání předmětného opatření zhodnotili jako přiměřený, pak nutně má stát možnost stejná opatření přijmout každý rok, když dojde k epidemii chřipky (ovšem kromě chřipky tu máme také tuberkulózu, spalničky a řadu dalších nemocí). I pak totiž budou lidé ohroženi na zdraví a budou dokonce i umírat.

[57] Není možné přijmout omezující opatření bez toho, aby bylo jasné, co jimi je přesně sledováno a kdy tedy potřeba daných omezujících opatření pozbyde potřeby (viz výše uvedený příklad s opatřením hygienické stanice a koupáním).

IV.

Opatření není přiměřené sledovanému cíli

[58] Žalobkyně poukazuje také na to, že opatření není vůbec přiměřené sledovanému cíli, kterým by měla být ochrana před nemocí. Opatření je zmatečné, nekonceptní a nekonzistentní.

[59] Např. odůvodnění opatření, kterým je žalobkyni zakázáno být přítomná po 22. hodině večerní v restauračním zařízení jsou uvedeny pouze důvody spočívající

¹² <https://www.mzcr.cz/pandemicky-plan-ceske-republiky/>

¹³ Článek: Mám strach, že kvůli Covid-19 zanedbáme jiné pacienty, říká lékař z VFN. Už se krade dezinfekce <https://domaci.ihned.cz/c1-66742210-mam-strach-ze-kvuli-covid-19-zanedbame-jine-pacienty-rika-lekar-z-vfn-uz-se-krade-dezinfekce>

v konzumaci alkoholu. Co když ale někdo alkohol nepije? Co provozovny, kde se alkohol vůbec neprodává? Jak jsou doloženy přínosy opatření? A dokonce i kdyby byly doloženy, proč není „jen“ zakázána konzumace alkoholu po 22. hodině? Proč je rovnou zakázána přítomnost spotřebitelů v restauracích?

- **Praxe v rámci dříve vyhlášené epidemie tzv. prasečí chřipky**

[60] Otázku proporcionality postupu odpůrce není podle žalobkyně možné posuzovat izolovaně. Je zapotřebí se podívat také na to, jakým způsobem orgány státu již v minulosti reagovaly a reagují na epidemiologickou situaci.

[61] Poukázat je pak možné na pandemii (sic!) viru H1N1 v roce 2009-2010, což je stejný subtyp viru, jako byla tzv. španělská chřipka, na kterou před sto lety zemřelo 20 až 50 milionů lidí (informace vyplývají z Pandemického plánu ČR).

[62] V červnu 2009 vyhlásila WHO pandemii ve vztahu k viru H1N1, který byl tehdy označován jako tzv. prasečí chřipka. Podle článku z 11. 6. 2009 vyhlášení šestého stupně epidemie nechalo hlavního hygienika zcela klidným: „V České republice zatím zůstáváme v tom systému, který máme. Pokud máme čtyři případy, nebudu zvedat hospitalizační váhy, reagoval na vyhlášení epidemie hlavní hygienik ČR Michael Vít.“ Jak vyplývá z článku ze dne 2. 12. 2009, hlavní hygienik zachovával naprostý klid i v době, kdy již viru H1N1 podlehl 11 osob.

[63] Žalobkyně dále poukazuje na rozhovor na ČRo 6 ze dne 10. února 2010, kde Michael VÍT, hlavní hygienik České republiky na kritiku ze strany prezidenta ČLK uvedl: „Ten pandemický virus se zde objevil vlastně v březnu, v dubnu, na hranici mezi Mexikem a Spojenými státy v době, kdy toto onemocnění se běžně nevyskytuje. **Objevil se relativně ve velké intenzitě a mladí lidé, to znamená buď žáci školního věku nebo lidé do 20 let náhle umírali na těžké hemoragické virové pneumonie. Do 8 týdnů bylo postiženo 120 států světa. V tu chvíli musíte z hlediska jakési kolektivní ochrany udělat nějaké opatření. A to v té kritice kolegy Kubka nebylo zřetelné. My samozřejmě bojujeme proti viru. O jeho vlastnostech ještě nemáme plné informace.** Čili vycházíme z nějakých dat našich epidemiologů, virologů, ale nejenom českých. Tady se scházela celá řada světových odborníků a dávala se dohromady určitá opatření. My jsme byli jeden z mála států, a zas to to nezaznělo, ano, my když jsme jednali o pandemických plánech před několika lety, tak jsem uvažovali s ochranou přibližně 60 procent obyvatel. Proto, že jsme chtěli zamezit šíření té nákazy. To je určitý epidemiologický práh, kdy musím ten kolektiv ochránit. Ale v době, kdy už tady ta epidemie byla, epidemický výskyt byl i v České republice, tady do současné doby onemocnělo asi 2,5 milionu obyvatel akutními respiračními nákazami. A z toho si dovoluji říct, že možná těch 300 až 400 tisíc bylo opravdu pandemická chřipka, tak jsme se rozhodovali, že už ani ta Evropa nebyla schopna zamezit nástupu té epidemické situace a řekli jsme, že ochráníme ty nejdůležitější pacienty. Pan kolega tady jasně definoval, že ti lidé, kteří umírali, měli základní velmi závažné chronické onemocnění, které se zkomplikovalo průběhem té, toho pandemického onemocnění a bohužel umírali. A to byl náš cíl. Náš cíl byl, a vy jste to tu

v úvodě řekla, abysme přibližně 713 tisíc chronických pacientů ochránili jejich zdraví. **Tady jsme už tenkrát nemohli mluvit o omezení nějakém šíření. A já si do dneska na základě zkušeností jak ze Spojených států, z Kanady, z Mexika i ze zemí Evropské unie myslím, že to bylo správné rozhodnutí. Ochránit chronické pacienty.** A na druhé straně my jsme s Vysokou školou ekonomickou před několika lety modelovali matematicky, jak by tomu výskytu v české populaci mohlo docházet. Měli jsme vytipovány jednotlivé resorty podle toho, jak je tam interhumánní kontakt. **A přišli jsme na to, že jsou oblasti, kde by mohla být až čtyřicetiprocentní nemocnost. Kde by mohly být velké ekonomické ztráty. A tenkrát kolegové vyčíslili, že kdyby ten stát nebyl připraven, tak že ztráta roční je 3 až 4 procenta hrubého domácího produktu. Což si myslím, že jsou enormní ekonomické náklady vzhledem k tomu, k té možné prevenci.** A jak říká kolega, že se, že ta pandemická situace je příznivější než jsme očekávali, já si myslím, budme rádi.

[64] Žalobkyně si nepamatuje, že by v souvislosti s pandemií viru H1N1 byl vyhlášen nouzový stav. Nebyla vydána dokonce ani celostátní omezení podle zákona o ochraně veřejného zdraví. A nebylo vydáno opatření, které by bylo podobné tomu, které nyní žalobkyně napadá.

[65] Napadené opatření je potřeba posuzovat také **v kontextu chřipky z roku 1995, kdy zemřelo jen v ČR 12. 000 lidí¹⁴, 90. 000 mělo vážnější průběh a nakazilo se okolo 11% obyvatel, exces v úmrtí byl 6.000¹⁵** (a navíc ani nešlo o výjimečný rok¹⁶ – v letech 1985/86 bylo nemocných víc než 3 000 000 občanů ČSSR) a přitom nikdo nikoho nechránil, vše v podstatě fungovalo, nikdo nepamatuje celorepublikové omezování provozu služeb. Dnes se již „nehraje“ na argumenty?

[66] **Mezi základní atributy právního státu patří přiměřenost práva, a z tohoto důvodu je úkolem mimo jiné právě i soudní moci přispívat svojí rozhodovací činností k rozumnému uspořádání společenských vztahů.** Soud se proto v rámci přezkumu souladu opatření obecné povahy se zákonem věnuje též otázkám, zda napadené opatření obecné povahy vůbec umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (kritérium vhodnosti), zda opatření obecné povahy a sledovaný cíl spolu logicky souvisí a zda cíle nelze lépe dosáhnout jiným legislativním prostředkem (kritérium potřebnosti), zda opatření obecné povahy omezuje své adresáty co nejméně (kritérium minimalizace zásahů); v neposlední řadě soud také zkoumá, zda je následek napadeného opatření obecné povahy úměrný sledovanému cíli (kritérium proporcionality v užším slova smyslu). Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, čj. 1 Ao 1/2005-98.

[67] Jak zdůrazňuje doktrína: „*Proporcionalita souvisí s ideou právního státu. Je právním nástrojem, pomocí něhož má být vláda donucována k dodržování práva obsaženého v zákonech. Zásahy státu by měly být minimální a nastupovat by měly jen tehdy, jsou-li*

¹⁴ <http://home.zcu.cz/~mikaMM/Galerie%20studentskych%20pracu%20MM/2006/Va%C5%A1%C3%AD%C4%8Dek-Model%20C5%A1%C3%AD%C5%99en%C3%AD%20epidemie%20ch%C5%99ipky%20typu%20A.pdf>

¹⁵ <https://zdravi.euro.cz/denni-zpravy/z-domova/hostem-ovm-hlavni-hygienik-vladimir-valenta-468655>

¹⁶ <https://zdravi.euro.cz/denni-zpravy/z-domova/mame-se-bat-chripky-vic-nez-antraxu-140209>

nezbytné ve veřejném zájmu. Závažnost veřejného zájmu by měla být poměřována se zájmem, do kterého je zasahováno. Hledá se tedy jakási rozumná míra, přijatelný kompromis. Posuzuje se míra omezení ve vztahu k účelu omezení¹⁷

[68] Žalobkyně tvrdí, že opatření, která jsou přijata v rámci napadeného opatření obecné povahy, sledují snad legitimní cíl, ale není dáno ani kritérium potřebnosti, natož pak vhodnosti.

[69] Žalobkyně je přesvědčena o tom, že pokud by potřebnost vyplynula z doporučení odborníků a vláda resp. ministerstvo by občanům situaci vysvětlili, občané by následovali rozumné doporučení, které by dostali. **Pokud je totiž možné řešit situaci doporučením, není na místě vydávat zákazy a příkazy.**

V.

K otázce vedení spisu a přístupu žalobkyně k podkladům

[70] Ústavní soud v **nálezu sp. zn. IV.ÚS 4141/18 ze dne 16. 6. 2020** posuzoval situaci, kdy v rámci daňového spisu v neveřejné části spisu chybělo oproti stavu ke dni 13. 4. 2015 více než 65 % listin. Ústavní soud též zjistil, že zbývající listiny jsou přečíslované, jejich pořadí je změněné, tvoří jinou číselnou řadu a jedna listina byla přeřazena do veřejné části spisu. Ústavní soud též zjistil, že o uvedených změnách v daňovém spise neexistuje žádný úřední záznam ani jakákoliv jiná písemná zmínka. Naopak daňový spis předložený správcem daně "na první pohled" vypadá jako řádně vedený, tvořící ucelenou číselnou řadu a bez dalších zásahů. Pouze "při bližším zkoumání" lze na některých listinách vyzorovat "vygumovaná" původní čísla pořadí listin, která jsou nahrazena novou číselnou řadou.

[71] Ústavní soud k tomu judikoval, že **„takové vedení spisové dokumentace jako v nyní posuzované věci již není tzv. na hraně, ale je daleko za hranicí toho, co lze v právním státě od orgánu veřejné moci tolerovat. Ústavní soud skutečně nerozumí tomu, jak vedlejší účastník může za takového skutkového stavu označit uplatněnou námitku stěžovatele "za účelovou". Účelovým se naopak zdá vedení spisové dokumentace daňovými orgány.“**

[72] Podle žalobkyně jde o velmi podobnou situaci také v jeho případě. Odpůrce v řízeních o zrušení opatření obecného opatření tvrdí, že buď spis nevede, nebo jej vede, ale spis obsahuje pouze vydávané opatření. Jednotlivcům pak odpůrce neumožňuje do spisu nahlížet (viz příloha).

[73] Současně ale v některých řízeních jsou pak soudu předkládány podklady, ze kterých měl údajně správní orgán vycházet. Konkrétně zde odpůrce poukazuje na rozsudek

¹⁷ Jana Janderová: Opatření obecné povahy a dodržování principu proporcionality. Univerzita Pardubice, Fakulta ekonomicko-správní, dostupné z https://dk.upce.cz/bitstream/handle/10195/70081/OOP_a_dorzovani_principu_proporcionality.pdf?sequence=1&isAllowed=y

Městského soudu v Praze ze dne 7. 5. 2020, č.j. 10 A 35/2020 – 261, proti kterému byla podána kasační stížnost, jež je u NSS vedena pod sp. zn. 8 As 34/2020. Tam odpůrce teprve až těsně před rozhodnutím soudu předložil množství podkladů, což soud vedlo k závěru, že postup odpůrce byl odůvodněný.

[74] Pro výše uvedené je zaprvé podstatná otázka, zda je ve věci vydání opatření obecné povahy vůbec veden spis ve smyslu § 17 správního řádu. Přestože odpůrce nerozporuje, že spis se v těchto věcech vede, žalobkyně se k tomu rovněž vyjádří.

[75] Jak uvádí odstavec 1 citovaného ustanovení, „**[v] každé věci se zakládá spis. Každý spis musí být označen spisovou značkou. Spis tvoří zejména podání, protokoly, záznamy, písemná vyhotovení rozhodnutí a další písemnosti, které se vztahují k dané věci. Přílohou, která je součástí spisu, jsou zejména důkazní prostředky, obrazové a zvukové záznamy a záznamy na elektronických médiích. Spis musí obsahovat soupis všech svých součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy.**“

[76] Opatření obecné povahy je z pohledu teorie práva smíšeným právním aktem, což vyplývá z § 171 SpŘ: „[...] opatření obecné povahy, které není právním předpisem ani rozhodnutím.“ Právním předpisem není, neboť postrádá znak obecnosti, zatímco není ani kvůli svému neurčitě vymezenému osobnímu rozsahu správním rozhodnutím.

[77] Podle § 174 odst. 1 SpŘ se na řízení o vydání opatření obecné povahy použijí obdobně ustanovení části první a přiměřeně ustanovení části druhé SpŘ. Otázky vedení spisu a možnosti nahlížet do spisu jsou upraveny ve druhé části SpŘ, tedy spolu s ostatními ustanoveními se použijí přiměřeně. Dle názoru žalobkyně lze konstatovat, že **použití ustanovení o tom, že se ve věci vydání opatření obecné povahy vede spis, není nepřiměřené, ba naopak odpovídá podstatě a účelu řízení o vydání daného aktu.** Při této příležitosti lze odkázat především na § 168 odst. 1 větu první SZ, která říká, že „[v]edení spisové služby a nahlížení do spisu se řídí ustanoveními správního řádu a zvláštního právního předpisu.“

[78] **Dle vyhledávaného komentáře Josefa Vedrala (Josef Vedral, Správní řád, komentář, Polygon, 2012) se při pořizování opatření obecné povahy vede spis a právo do něj nahlížet mají dle Vedrala „osoby, které mohou k návrhu podávat připomínky nebo námítky, neboť v jejich případě na tom existuje nepochybný právní zájem.“** (Komentář k § 174 odst. 1 správního řádu). Podle Vedrala (komentář k § 38) právo nahlížet do spisu trvá jak v průběhu řízení, tak i poté, kdy je řízení ukončeno. **Žalobkyně má za to, že do spisu logicky mohou nahlížet také další osoby, které na tom mají právní zájem.**

[79] O existenci spisu např. v řízení o územním plánu se zmiňují také četná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, příkladem lze uvést rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2012, sp. zn. 1 Ao 3/2011 (viz např. bod 71 věta poslední, ve kterém stojí: „Dále je ve spisu založena pozvánka bez data vydání [...]“; dále viz bod 73 věta poslední, bod 76 věta první, a dále *passim*). Příkladem z judikatury Nejvyššího správního soudu lze dále uvést rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2008, č. j. 1 Ao 1/2009–

185 (bod 36 věta třetí a poslední, bod 40 věta třetí, bod 43 věta druhá či bod 45 věta první), rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Aos 1/2013–85 (bod 21 věta druhá, bod 27 věta předposlední, bod 35 věta první, bod 70 věta první) nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2013, č. j. 8 Aps 2/2013–71 (bod 44 věta poslední). Je tedy zjevné, že i v judikatuře Nejvyššího správního soudu se počítá s existencí spisu v řízeních o vydání územního plánu (taktéž opatření obecné povahy) jako se samozřejmostí.

[80] Obsah spisu také specifikuje § 2 zákona ArchZ, který je ve vztahu k SpŘ zákonem obecným. Dle písmena l) citovaného ustanovení se spisovou službou rozumí „[...] *zajištění odborné správy dokumentů vzniklých z činnosti původce, popřípadě z činnosti jeho právních předchůdců, zahrnující jejich řádný příjem, evidenci, rozdělování, oběh, vyřizování, vyhotovování, podepisování, odesílání, ukládání a vyřazování ve skartačním řízení, a to včetně kontroly těchto činností.*“ Původcem se dle písmena d) rozumí „[...] *každý, z jehož činnosti dokument vznikl; za dokument vzniklý z činnosti původce se považuje rovněž dokument, který byl původci doručen nebo jinak předán.*“ Nakonec, dokumentem je dle písmena e) „[...] *každá písemná, obrazová, zvuková nebo jiná zaznamenaná informace, ať již v podobě analogové či digitální, která byla vytvořena původcem nebo byla původci doručena.*“

[81] Z § 17 SpŘ plyne, že spis „[...] tvoří zejména podání, protokoly, záznamy, písemná vyhotovení rozhodnutí **a další písemnosti, které se vztahují k dané věci. Přílohou, která je součástí spisu, jsou zejména důkazní prostředky, obrazové a zvukové záznamy a záznamy na elektronických médiích. Spis musí obsahovat soupis všech svých součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy.**“

[82] Z uvedeného plyne, že součástí spisu jsou také dokumenty obsahující výměnu organizačních, odborných a konec konců i technických názorů. **Pokud tedy odpůrce při vydávání svých opatření vychází z nějakých odborných podkladů, tyto musejí být součástí spisu. Spis musí splňovat požadavky správního řádu a dalších předpisů.**

[83] Dokonce i když by žalobkyně neměla právo do spisu u odpůrce nahlížet, jako účastník řízení, které je vedeno o návrhu na zrušení těchto opatření, **musí mít možnost se s kompletním spisem (obsahujícím všechny podklady) seznámit v řízení před soudem.** Jinak by nebyla respektována práva žalobkyně na rovnost účastníků řízení a rovnost zbraní a bylo by porušeno jeho právo na spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy).

VI.

Závěr a návrh

[84] Žalobkyně soudu ještě zasílá oficiální prezentaci staženou z webových stránek ministerstva zdravotnictví (odpůrci jsou tedy tyto informace nepochybně známy). Tato byla prezentována dne 3. 8. 2020 na oficiální tiskové konferenci ministerstva v souvislosti

se zveřejněním mapy stupňů pohotovosti. Z prezentace *Nákaza COVID-19 a systém lůžkové péče ČR - prof. MUDr. Vladimír Černý, Ph.D.¹⁸*, FCCM žalobkyně vyzdvihuje tyto závěry:

„Počty a průběh COVID-19 u pacientů v ČR nejsou důvodem považovat onemocnění za více “závažné” než jiná infekční onemocnění, která mohou mít těžký nebo smrtelný průběh ...”

„Mějme stále na paměti, že na některé nemoci se umírá a nadále i bude a že úmrtí na COVID-19 není známkou selhání péče nebo někoho jiného ...”

„COVID-19 je nutno vnímat jako další infekční onemocnění, na jehož přítomnost si musíme v našich životech zvyknout a adaptovat ...”

[85] Žalobkyně je přesvědčena, že pokud v případě jiných infekčních onemocnění, se kterými se naše společnost potýkala, potýká a nadále bude potýkat, nebyly dosud důvody pro zavedení podobných opatření, jako je to nyní zavedené odpůrcem (včetně tzv. prasečí chřipky H1N1, SARS, MERS, tuberkulózy, černého kašle a dalších nemocí), není možné bez podrobného a velmi pečlivě odůvodněného vysvětlení založeného na adekvátních podkladech opatření odpůrce aprobovat. To, že se k podobným opatřením přistoupilo v zahraničí, nepředstavuje odpovídající odůvodnění. Platí přeci mezi základní moudrost, kterou matky předávají svým dětem, pokud se tyto vymlouvají, že jen následovaly ostatní spoluvrstevníky: „Když ostatní skočí z okna, skočíš taky?”

[86] **Žalobkyně navrhuje, aby Městský soud v Praze rozhodl tak, že se napadené opatření pro nezákonnost ruší.**

[87] **Dále navrhuje přiznání nákladů soudního řízení.**

Žalobkyně

¹⁸ <https://koronavirus.mzcr.cz/wp-content/uploads/2020/08/N%C3%A1kaza-COVID-19-a-syst%C3%A9m-l%C5%AF%C5%BEkov%C3%A9-p%C3%A9%C4%8De-%C4%8CR.pdf>